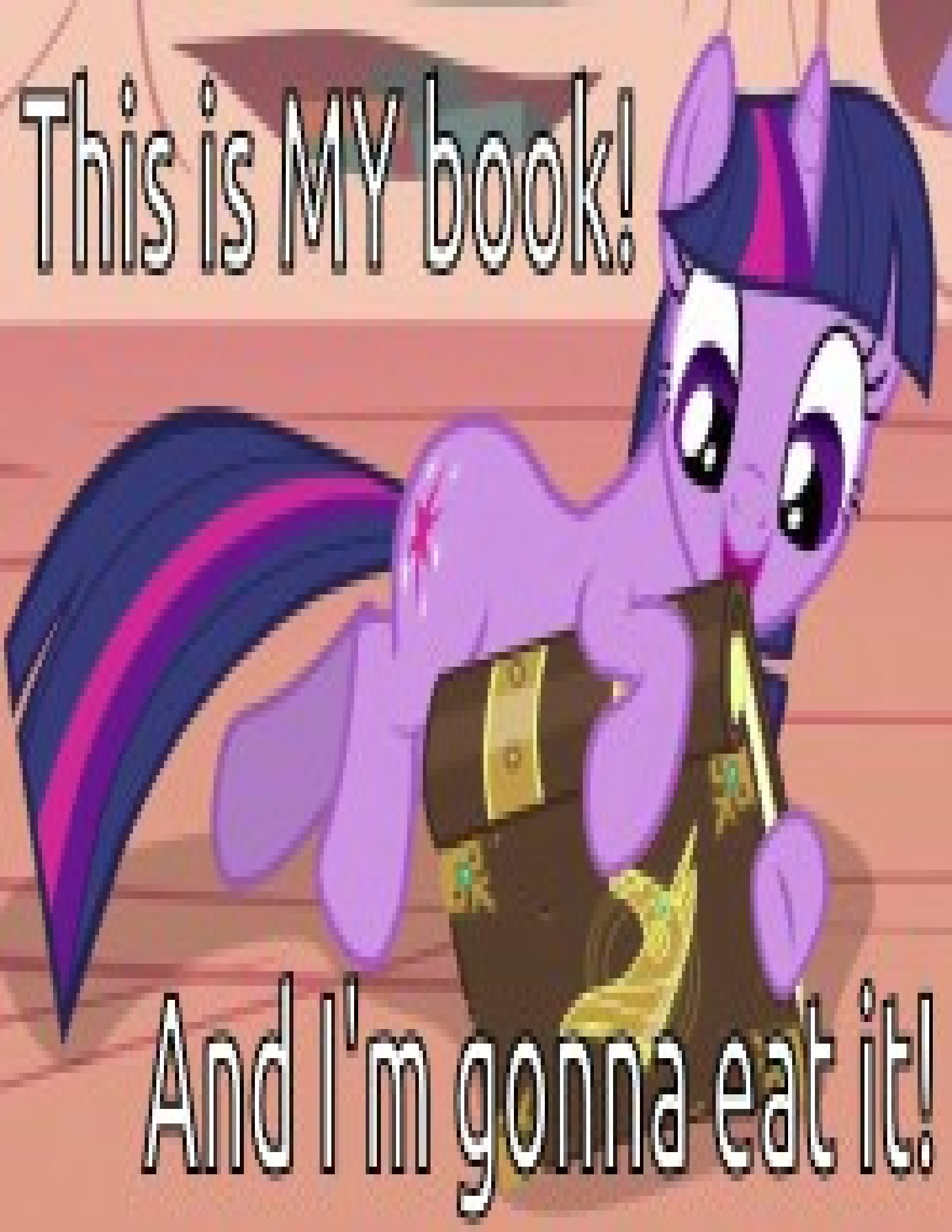
This is MY book!
And I'm gonna eat it!

Твайлайт їсть книгу

Автор: adcoon

Також на DeviantArt

- E
- Comedy
- Random

Твайлайт знаходить нові й захоплюючі способи поглинати книжки.

Переклад: AlexMalkavian

Оригінал: https://www.fimfiction.net/story/104853/twilight-eats-a-book

Зміст

- Твайлайт їсть книгу

Твайлайт їсть книгу

Твайлайт Спаркл, бібліотекарка Понівіля, підняла перед собою стару книгу. Фіолетове сяйво її рога освітило палітурку ідеально рівним світлом, коли вона нахилилися ближче і примружилася, дивлячись на трохи вицвілий заголовок.

— «Книга морозива», — прочитала вона.

Вона перевернула книгу. На задній палітурці була подряпина в нижньому лівому куті. Твайлайт підняла перо, обережно вмочила його в чорнило й занотувала на сувої поряд з собою: «“Книга морозива”: вицвілий заголовок на передній палітурці, “и” в “морозива” нечитабельне; подряпина на задній палітурці, 1 дюйм від низу, 0,5 дюйма зліва, 0,5 дюйма завдовжки, у напрямку вправо і вгору».

Доки перо рухалося по сувою, Твайлайт розкрила книгу на першій сторінці. Вона заплющила очі і міцно стиснула губи, глибоко вдихаючи носом. Вона знову видихнула, дуже повільно, потім розплющила очі і продовжила писати: «; з’їдена!»

Вона подивилася на чіткий кратер посередині книги, де хтось вигріб папір, мов морозиво. Вона зітхнула й акуратно закреслила щойно зроблену нотатку, поклавши книгу до стосу зліва від себе, і підняла наступну книгу з куп позаду себе, все одним рухом.

— «Тріксі-Пух і всі-всі-всі», — прочитала вона, і зробила нотатку. Вона перевірила обкладинку, потім кожну сторінку, занотувала невеличкий надрив, повернула книгу на полицю, потім взяла іншу з-позаду себе.

Низьке бурчання пролунало з її живота, коли вона підняла книгу, щоб прочитати заголовок. Вона ігнорувала звук і прочитала назву: «Unaussprechlichen Haferflocken[1]». Одна з книг, залишених Пінкі. Живіт Твайлайт знову забурчав. Чому поні так люблять книжки про їжу? Вона нахмурилася і розкрила книгу. Кілька сторінок випали, а корінець розірвався посередині, лишивши Твайлайт два шматки однієї книги.

Твайлайт роздратовано фиркнула, занотувала пошкодження, викреслила запис, зібрала залишки в акуратну купку й опустила їх на книгу про морозиво.

Вона розгублено подивилася на купу. Стільки пошкоджених книжок, якщо не Дискордом, то недбалими поні протягом років. Стільки книжок підуть у сміття. Звичайно, деякі з них досі можна продати поні, які не зважають на відсутність обкладинки, кілька вирваних сторінок або загадкові плями невідомого походження, але більшість з них можна лише згодувати смітнику.

Її шлунок знову виразив своє незадоволення, цього разу гучніше, і до нього приєднався годинник, оголошуючи час. Твайлайт подумала, що зараз не могла вже бути дев'ята година, але годинник наполягав, і був зазвичай дуже точним, як і місяць за вікном. Низьке бурчання з її живота переросло у суцільний довгий, буркітливий і булькаючий галас.

Твайлайт повністю забула про вечерю... і обід.

Твайлайт підвелася і розім'яла ноги, перш ніж піти крізь лабіринт з куп книжок на кухню. Вона відкрила сервант і зазирнула в найтемніші глибини. Її зустріли півбанки маринованої цибулі, що стояли поряд зі шматком черствого хлібу, одиноким помідором, рештками імбирної приправи та пляшкою оцту. Твайлайт нахмурила лоба і перевірила буфет. *Хтось* поцупив усе, окрім вівсянки та в'язки часнику. Пачка вівсянки гучно сичала на часник.

З роздратованим стогоном Твайлайт знову зачинила дверцята і розвернулася. Вона стояла посеред кухні й обмірковувала свої варіанти. Вона *могла* піти та щось купити, але це означало покинути свою вкрай важливу роботу, а їй лишалася всього одна ніч до того, як Спайк закінчить свої справи, чим би вони не були, і повернеться. Вона *повинна* закінчити до того часу.

Твайлайт обернулася і задумливо погладила підборіддя, дивлячись на сервант. Вона знову обернулася і подивилася у бібліотеку, де книги були розкладені на підлозі великими купами. Їй в будь-якому разі доведеться працювати всю ніч.

Її погляд упав на стопку пошкоджених і зруйнованих книг. Твайлайт пройшла крізь лабіринт і підняла кілька зразків. Це були пара сильно пошкоджених детективів, практично нечитабельних, дуже стара і неактуальна адресна книга Понівіля, і ще велика «Книга морозива», з виколупаним вмістом.

Твайлайт замислилася над книгою про морозиво та її спустошеним вмістом. Прикусивши губу, вона подивилася на інші три книги. Вона помотала головою й тупнула по підлозі, щоб відігнати від себе абсурдну ідею.

— Ні! Не можна їсти книги, це... це практично святотатство! — сказала вона, і відсунула книги геть від себе. — Що подумає принцеса Селестія?

— Але... — Вона кинула погляд на купу. Хіба ж це гірше, ніж просто викинути їх?

Які книги взагалі на смак? Технічно це був рослинний матеріал, принаймні, здебільшого. Твайлайт підняла один з детективів і погортала тонкі сторінки.

Може, підсмажити хліб, і покласти зверху помідор та часник? Це не буде особливо добра й ситна їжа, та все ж... І вона *точно* не збиралася їсти вівсянку, що сичала у кутку буфету.

Твайлайт відкрила рота і, вагаючись, нахилилася вперед. Вона заплющила очі й затамувала подих. Це не була важлива книга. Вона все одно мала відправитися на смітник. Її язик торкнувся паперу й підняв одну сторінку. Її зуби стиснули папір і повільно його відірвали, від звуку по її спині побігли жахливі мурашки. Вона тремтіла, пережовуючи сухий, позбавлений смаку папір, доки він не перетворився на однорідну, позбавлену смаку масу в неї у роті. Твайлайт проковтнула і розплющила очі.

Твайлайт Спаркл щойно з'їла книгу.

Твайлайт подивилася на обірвану нею сторінку й затремтіла. Вона щойно зробила немислиме. Вона з'їла книгу... ну, маленький шматочок книги, але кількість була несуттєвою. Вона спаплюжила книгу, забруднила і знищила написане слово.

Вона озирнулася навколо з широко розкритими очима, очікуючи, що підлога розверзнеться і проковтне цю грішну поні за її злочини проти літератури та знань. Минали хвилини, і нічого не відбувалося. Твайлайт знову подивилася на книгу й сіла. Вона нервово облизнула сухі губи і знову відкрила рота, обережно і благоговійно вириваючи ще один шматок паперу з книги.

Твайлайт повільно прожувала папір і за хвилю проковтнула. Він був сухий, і не дуже задовольняв смак. Але він, здавалося б, мав бути ситним через велику кількість волокон. Може, замаринувати його з часником та оцтом і зробити салат? Або підсмажити з цибулею? Або відварити до стану густої каші?

Вона подивилася на книгу і лизнула папір довгим, вологим рухом. Винувато почервонівши, Твайлайт вирвала дві сторінки і шумно прожувала папір, намагаючись при цьому стримувати регіт. Це було абсурдно і неймовірно. Це

було жахливо. Та все ж це було так... звільняюче! Вона від душі розхихотілася і, розвернувшись, побігла назад до кухні, левітуючи книги поряд з собою.

У вихору магічної діяльності, цілком забувши про свою роботу, Твайлайт витягла каструлі, пательні, ножі й тарілки, і приготувалася до справи. Це вимагало наукового експерименту!

З майстерною точністю та спритністю Твайлайт пошаткувала чотири книги тонкими смужками й розсортувала на купки. Олія пішла на пательню, вода у каструлю, а миску вона наповнила папером і додала часник із оцтом. Твайлайт божевільно посміхалася, одночасно помішуючи, смажачи і поєднуючи свої скудні інгредієнти.

— Це чудово! — Вона хіхікнула, кидаючи велику жменю паперу в киплячу каструлю, і нахилилася над нею, вдихаючи пару, що піднімалася від розм'яклого сірого вмісту. — Просто *чудово*!

Твайлайт розставила продукти своїх експериментів на кухонному столі й подивилася на них: салат з помідору та паперу, маринованого з часником та оцтом, хліб, підсмажений з папером та цибулею, і паперова каша з імбирною приправою. Нагород вони, мабуть, не отримають, але Твайлайт вельми пишалася тим, що змогла використати все у домі, окрім вівсянки, у цьому маленькому кулінарному експерименті.

Це був *перший* такий експеримент для неї! Звичайно ж, їй доведеться провести більше досліджень, спробувати інші рецепти, розібратися, що працює, а що ні, з різними типами паперу, з впливом чорнил, і що робити з твердими та м'якими обкладинками. Стільки шляхів для дослідження відкрилося перед нею, наповнюючи її чистою, нестримною радістю!

Але спочатку треба їх перевірити!

Твайлайт взяла виделку та встромила її в салат, наколовши шматок паперу і помідора. Вона витерла кілька крапель оцту з підборіддя, задумливо пережовуючи.

— М-м-м, непогано, — проговорила вона. — Значно краще, ніж просто папір. Треба менше оцту і більше часу на маринування; щоб зберегти хрусткість, потрібно зменшити об'єм рідини і пропорційно збільшити час, — зауважила вона, і облизнула зуби, дивлячись у стелю. — І перець. Однозначно додати перець.

Вона підняла хліб і понюхала його, перш ніж відкусити великий шматок, разом з папером та цибулею, що були зверху.

— Свіжий хліб буде краще, і можна без цибулі, — пробурмотіла вона. — Але папір, здається, добре виходить смаженим. Хрусткий, і не такий позбавлений смаку або розкислий, як маринований папір. — Вона подивилася навколо, шукаючи сувій та перо. Не годиться не робити повні та детальні нотатки своїх спостережень.

Нарешті вона підняла тарілку з розкислою паперовою кашею. Вона скептично подивилася на неї і додала ще трохи приправи про всяк випадок.

— За науку! — проголосила вона, щоб додати собі впевненості, і встромила ложку у вариво.

— Фуу! — Вона скривилася, стримуючи бажання висунути язика, хоча б тому, що не бажала *побачити* те, що вона щосили намагалася проковтнути якомога швидше.

— Гидота! — Вона підняла тарілку й переставила її на відстань витягнутого копита. — У готуванні паперу явно доведеться поморочитися з обмеженням вмісту води, — зауважила вона й записала свої спостереження на сувої, змиваючи поганий смак склянкою води.

Вона подивилася вгору й піднесла копито до губ. Можливо, кашу ще можна врятувати. Було зарано здаватися через один невдалий експеримент. Вона має зробити більше, в ім’я кулінарної науки!

— О-о, сподіваюся, крамниці ще відкриті, — задумливо мовила вона, вибігаючи у двері, лишивши свої попередні страви на столі, а свою попередню роботу на підлозі бібліотеки.

* * *

Спайк відкрив двері до бібліотеки і, тримаючи їх, озирнувся на п’ятьох їхніх з Твайлайт подруг і трьох юних Шукачок, впускаючи їх усередину.

— Я гадки не маю, що Твайлайт готує. В листі вона казала лише не обідати і приходити до неї. Казала, що має дещо нам показати, і хоче почути наші думки. Я впевнений, що нам усім варто боятися.

— Ох, Спайку, я впевнена, що Твайлайт приготувала для нас все якомога краще, — сказала Реріті, вишукано ступаючи до бібліотеки. — І ми можемо допомогти в її кулінарних намаганнях.

— О-о, о-о-о-о-о! — Пінкі застрибнула у двері. — Це несподівані безе? Я люблю несподівані безе! Вони найнесподіваніші з усіх безе, що я знаю! А я знаю дуже, дуже, *дуже* багато безе!

— Ой леле... — Флаттершай зглитнула. — Сподіваюся, вони не *занадто* несподівані.

— Шукачі Кьютімарок — кулінарні критики! — пролунали гучні голоси трьох маленьких кобилок ззаду Флаттершай, налякавши пегаску так, що вона від несподіванки ледве зі шкіри не вискочила.

— Вибач, Флаттершай, — сказала Епл Блум з примирливою посмішкою.

— Так, супервибач, — додали двоє її подруг. — А пищиш ти чудово, хоча над стрибком треба попрацювати. Йому потрібно трохи сили і вертикальної дистанції, — додали всі троє.

Флаттершай промимрила подяку, тримаючись за серце. Еплджек та Рейнбоу Деш приєдналися до них у бібліотеці, і всі почали очікувально дивитися навколо.

— Так що за велика справа? — першою спитала Рейнбоу Деш.

— Сюди, дівчата! — пролунав голос Твайлайт з кухні.

Еплджек роздивлялася лабіринт книжок на підлозі, прокладаючи шлях до кухні.

— Вам не здається, же вона хоче, жеби ми потім прибрали для неї цей безлад, га? Улестити нас великим обідом, а потім залучити до роботи?

— *Сподіваюся*, що ні! — сказала Рейнбоу Деш над нею.

— Вуаля! — Твайлайт із сяючою посмішкою обернулася до них, вказуючи на столи навколо неї. На ній був білий фартух, заляпаний сонцезна-чим, і вона тримала магією дві великі тарелі. — Сподіваюся, ви всі залишили достатньо місця у шлунках, бо я приготувала вам справжній пир!

— То це безе? Безе? Безе? — Пінкі підстрибала до срібної тарелі й подивилася на подрібнений папір та ягоди, що оточували величезну засмажену книгу в якомусь соусі. Її дух здувся, мов пробита кулька. — Це... не безе.

Твайлайт просяяла.

— Це, Пінкі, смажена на грилі книга у сидровому соусі з малиново-паперовим салатом.

Всі нерішуче зібралися на кухні, дивлячись на тарілки й миски, якими все було заставлене.

— Ти нормально почуваєшся, дорогенька? — обережно спитала Реріті, стурбовано дивлячись на Твайлайт.

— *Більш* ніж нормально! — Твайлайт кипіла бід збудження. — Здається, я самотужки відкрила цілу нову царину кулінарної науки! Це революційно, і ви першими спробуєте ці нові страви зі мною! Хіба ви не схвильовані?

— Ем, це дійсно... щось, — зауважила Скуталу, тикаючи миску з сирно-паперовими смужками.

— Це морозиво? — спитала Рейнбоу Деш, з трохи обнадієним виглядом піднімаючи вкриту памороззю вазочку. — *Нормальне* морозиво? — додала вона.

— Це, люба Рейнбоу, заморожена паперова маса з полуницею та дещицею свіжих чорнил. Я досі розбираюся з проблемою каші, це одна з найважчих невирішених проблем у цій галузі, але заморожений папір вдався! Спробуй, гадаю, тобі сподобається!

— Чи *варто* питати тебе про цей милий на вигляд торт? — Реріті вказала на торт, що охолоджувався на підвіконні.

Твайлайт левітувала його з вікна і, відрізавши маленький шматок, поклала його на тарілку Реріті.

— Це торт з шоколадом і апельсином, — сказала вона, і всі поні в кімнаті обнадієно пожвавішали. — Я відкрила, що з розмолотих на порошок обкладинок виходить чудова мука. Вона дуже крохмалиста і добре тримає форму. Моя перша спроба була, ну, дуже важкою, доки я не змішала тверді і м’які обкладинки у співвідношенні один до одного. Я досі експериментую з досконалим співвідношенням.

Всі подивилися одне на одного.

— Твайлайт, рідна, — м’яко мовила Еплджек. — Гадаю, же тобі треба відпочити.

— Я знаю чудовий курорт у Жереб’ячих горах, — тихо запропонувала Флаттершай. — Ем, я п-провела там тиждень, щоб заспокоїти нерви після тієї першої Ґранд Ґалопінг Ґали.

— Я згодна, — сказала Реріті. — Тиждень-другий подалі від твоїх книжок на свіжому гірському повітрі — це те, що тобі треба.

— Ага! — Пінкі цього разу виглядала серйозно. — Тобі *точно* треба вийти з бібліотеки, Твайлайт.

— Принаймні, доки ти не з’їла всі книжки, — сухо зауважив Спайк, тикаючи хрусткий паперовий пиріг. — Ми досі не замінили всі книжки, які поїли параспрайти, пам’ятаєш? І ті, що з’їв Дискорд.

— О ні, це все були старі та пошкоджені книжки, які все одно мали бути викинуті, — сказала Твайлайт, трохи здуваючись від реакції на її кулінарну презентацію, але не втрачаючи оптимізму. — *Скуштуйте* трохи. Мені теж знадобився час, щоб прийняти цю ідею і дати їй шанс, але я вважаю, що цим дійсно відкрила багату галузь для досліджень.

Світі Бель підняла сандвіч і скоса подивилася на нього.

— Що в ньому? Пахне він добре.

— Світі Бель... — почала Реріті, але Твайлайт перебила її, щоб вона не знеохотила хоробру кобилку.

— Це буквіч з карі, манго, свіжим салатом та хрусткими шматочками книжкових обкладинок у пряному соусі. Спробуй. — Бібліотекарка збуджено цокнула копитами.

Кобилка відкусила шматочок, викликавши жах у своєї сестри, і повільно прожувала.

— Це... непогано, — заявила вона. — Але хліб ледве просмажений, і, на мою думку, яблука були б краще, ніж манго.

— *Шось* у цьому є, га, сестричко? — сказала Епл Блум, дивлячись на свою сестру.

Еплджек зсунула капелюх на потилицю і почухала голову.

— Ну, яблука я знаю і розумію, але це просто... химерно, — сказала вона, оглядаючись на присутніх поні.

Спайк схрумав кілька довгих смужок смаженого паперу.

— Та, вони як смажене сіно, — байдуже мовив він. — Якщо б ти додала туди трохи самоцвітів, було б непогано.

Твайлайт просяяла.

— Це чудова ідея, Спайку! — Вона озирнулася навколо, шукаючи в безладі свої нотатки та перо. — Я запишу, що треба додати розділ для драконів. Це чудово!

— Е-е, розділ до чого? — втрутилася Рейнбоу Деш.

— До моєї книги, — сказала Твайлайт, і, згадавши, підскочила. — О, точно, — сказала вона і обернулася, левітуючи невеличку стопку швидко написаних паперів до кожної з них. — Як мої подруги, дегустаторки і критики, кожна з вас отримає примірник мої праці і зможе допомогти мені розвивати її.

Спайк критично подивився на папери.

— «Кулінарна книга бібліофіла: 1001 новий і захоплюючий спосіб поглинати свої книги»? — Він дочитав і подивився на Твайлайт. — Ти збираєшся зробити тисячу рецептів з книг?

— О ні, я зроблю *тисячі*! Я маю обрати лише найкращі і спробувати кожний у сотнях варіацій, щоб упевнитися, що він саме такий, як треба. — Твайлайт широко посміхалася з трохи маніакальним блиском в очах. — Хіба це не чудово? Моя перша книга! — Вона захіхікала. — Те, що ви тримаєте, це лише концепція та мої нотатки, але я знаю, що це буде чудово! Я вже маю майже сотню потенційних рецептів та ідей. Я ще ніколи не була настільки сповнена натхненням!

— Отже, це.. кулінарна книга про *книжну кулінарію*! — Пінкі пирхнула і впала на підлогу, нестримно регочучи з власного жарту.

— О-о-о! — Посмішка Твайлайт поширшала, і вона швидко щось занотувала. — Це чудовий відгук, дівчата. Вона миттєво стане бестселером! Революція на кухні! Еквестрійська кухня більше ніколи не буде такою, як раніше.

Рейнбоу Деш застогнала й піднесла копито до обличчя. До неї зі співчуттям приєдналася Реріті. Тим часом Спайк і троє кобилок пробували торт.

— А це й справді добре, — сказала Скуталу. — Шоколад добре поєднується з чорнилом, а апельсин надає цитрусові нотки.

— А перемолоті книги роблять його хрусткішим за звичайні, — зауважив Спайк.

Твайлайт широко посміхалася.

— Атож! Хто не любить гарну книгу?

— Але кілька смарагдів дійсно зробили б його ще кращим.

Примітка автора:

Фаст-фудна писанина

Сподіваюся, вам сподобався цей дурний маленький ван-шот. Тут явно нема нічого серйозного, мені просто захотілося написати щось рандомне, швидке й брудне.

[1] нім. «невимовна вівсянка»